

Cartea lui Daniel - Numărul optsprezece

Ceasul

Jeff Pippenger

2023-12-13

Inspirația spune limpede că capitolul trei din Daniel reprezintă legea duminicală în Statele Unite. În Isaia, capitolul douăzeci și trei, desfrânata Tirului, care se desfrânează cu împărații pământului, este desfrânata din Apocalipsa care se desfrânează cu împărații pământului. În Apocalipsa, capitolul șaptesprezece, acea desfrânată are scris pe frunte: Babilonul cel Mare.

Și femeia era îmbrăcată în purpură și stacojii și împodobită cu aur, cu pietre prețioase și cu mărgăritare, având în mână un potir de aur plin de urâciuni și de spurcăciunile desfrânării ei: iar pe fruntea ei era scris un nume: TAINĂ, BABILONUL CEL MARE, MAMA DESFRÂNATELOR ȘI A URÂCIUNILOR PĂMÂNTULUI. Apocalipsa 17:4, 5.

Înainte de 1950, dicționarele engleze identificau corect femeia reprezentată în aceste două versete drept Biserica Romano-Catolică. Întreaga lume știa, după Evul Întunecat al persecuțiilor catolice desfășurate între anii 538 și 1798, că Biserica romană era desfrânata care săvârșește curvie cu împărații pământului. Declarația de Independență a fost concepută ca o respingere a stăpânirii catolicismului și, totodată, a stăpânirii regilor pământești care încheiaseră relații nelegiuite cu desfrânata. Isaia, capitolul douăzeci și trei, arată că desfrânata avea să fie uitată. Nu veți găsi nicicând, în niciun motor de căutare modern, definiția desfrânatei din Apocalipsa șaptesprezece ca fiind Biserica Catolică, căci Cuvântul lui Dumnezeu nu dă greș niciodată, iar Cuvântul lui Dumnezeu afirmă că ea avea să fie uitată.

Și va fi în ziua aceea că Tirul va fi uitat șaptezeci de ani, după zilele unui singur împărat; iar după sfârșitul celor șaptezeci de ani, Tirul va cânta ca o desfrânată. Ia o harpă, străbate cetatea, tu, desfrânată uitată; fă dulci melodii, cântă multe cântări, ca să îți se aducă aminte. Și se va întâmpla că, după sfârșitul celor șaptezeci de ani, Domnul va cerceta Tirul, și ea se va întoarce la câștigul ei și va desfrâna cu toate împărățiile lumii de pe fața pământului. Iar negoțul ei și câștigul ei vor fi sfințenie pentru Domnul: nu vor fi strânse nici păstrate; căci negoțul ei va fi pentru cei ce locuiesc înaintea Domnului, spre hrană îndestulătoare și pentru îmbrăcăminte trainică. Isaia 23:15-18.

Cuvântul lui Dumnezeu nu dă niciodată greș. Din anul 1798, desfrânata a fost dată uitării, dar în zilele de pe urmă va fi adusă aminte. Ea este adusă aminte când Sabatul zilei a șaptea al lui Dumnezeu este atacat, iar acesta este singura poruncă dintre Cele Zece Porunci care a trebuit întotdeauna să fie ținută minte. Ea este adusă aminte când își ia harpa, străbate cetatea și face melodii dulci și multe cântări. Ea își cântă cântările la sfârșitul a șaptezeci de ani, care sunt zilele unui împărat. Un împărat, potrivit capitolului doi din Daniel, este o împărăție.

Și oriunde locuiesc fiii oamenilor, El ți-a dat în mâna ta fiarele câmpului și păsările cerului și te-a făcut stăpân peste toate. Tu ești acest cap de aur. Daniel 2:38.

Atât un „cap”, cât și un „împărat” sunt simboluri ale unei împărății. Împărăția reprezentată de „zilele unui singur împărat” este Statele Unite. Statele Unite și-au început domnia profetică în calitate de fiară a pământului atunci când rana de moarte i-a fost aplicată desfrânatei Babilonului, în 1798. Ea continuă să fie a șasea împărăție a profeției biblice până la legea duminicală. Împărăția literală a profeției biblice care a domnit efectiv timp de șaptezeci de ani a fost Babilonul.

Iată, voi trimite și voi aduce toate familiile de la miazănoapte, zice Domnul, și pe Nebucadnețar, regele Babilonului, slujitorul Meu; îi voi aduce împotriva acestei țări, împotriva locuitorilor ei și împotriva tuturor acestor neamuri dimprejur; și voi nimici cu desăvârșire țara aceasta, pe locuitorii ei și toate aceste neamuri, făcându-le de uimire, de șuierat și de pustiiri veșnice. De asemenea, voi lua de la ei glasul bucuriei și glasul veseliei, glasul mirelui și glasul miresei, sunetul pietrelor de moară și lumina candeliei. Și toată țara aceasta va fi o pustiire și o uimire; iar aceste neamuri vor sluji regelui Babilonului șaptezeci de ani. Și va fi că, la împlinirea celor șaptezeci de ani, voi pedepsi pe regele Babilonului și pe neamul acela, zice Domnul, pentru nelegiuirea lor, și țara Haldeilor, și o voi face pustiiri veșnice. Ieremia 25:9-12.

Babilonul literal a domnit timp de șaptezeci de ani, prefigurând împărăția din zilele de pe urmă care va domni timp de șaptezeci de ani simbolici. Nebucadnețar, împăratul Babilonului, a atacat Iuda de trei ori. Primul atac a fost împotriva lui Ioiachim, iar atunci au început cei șaptezeci de ani ai profeției lui Ieremia. S-a încheiat odată cu moartea lui Belșațar, când Dumnezeu l-a pedepsit pe „împăratul Babilonului”, așa cum îl pedepsise pe împăratul Ioiachim la începutul celor șaptezeci de ani. Împărăția profetică ce este reprezentată ca „zilele unui singur împărat” (o singură împărăție), ca „șaptezeci de ani”, a fost Babilonul, iar împărăția din profeția biblică, care domnește timp de șaptezeci de ani simbolici în perioada când desfrânata Tirului este uitată, este fiara pământului din Apocalipsa treisprezece. Tranziția de la a cincea la a șasea împărăție din profeția biblică, în 1798, face parte din adevărul pe care Ioan îl ilustrează în capitolul treisprezece din Apocalipsa.

Și am stat pe nisipul mării și am văzut o fiară ridicându-se din mare, având șapte capete și zece coarne, și pe coarnele ei zece diademe, iar pe capetele ei un nume de hulă. . . . Și am văzut o altă fiară ridicându-se din pământ; avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. Apocalipsa 13:1, 11.

Țărnul mării pe care stătea Ioan în capitolul treisprezece din Apocalipsa reprezintă anul 1798.

La vremea când papalitatea, văduvită de țăria ei, a fost silită să înceteze prigoana, Ioan a văzut o nouă putere ridicându-se, pentru a-i face ecou glasului balaurului și a duce mai departe aceeași lucrare crudă și blasfemiatoare. Această putere, ultima care urmează să poarte război împotriva bisericii și a Legii lui Dumnezeu, este reprezentată de o fiară cu coarne asemănătoare cu ale unui miel. Fiarele care au precedat-o se ridicaseră din mare; dar aceasta s-a ridicat din pământ, reprezentând ascensiunea pașnică a națiunii pe care o simboliza — Statele Unite. Signs of the Times, 8 februarie 1910.

Fiara din mare era despărțită de fiara de pe pământ prin nisipul mării. Al cincilea regat al profeției biblice, în 1798 (țărnul mării), reprezenta istoria trecută, iar al șaselea regat era istoria viitoare. Mileriții nu au văzut acest adevăr. William Miller a primit lumină cu privire la puterea de balaur a

păgânismului și la relația acesteia cu următorul regat, reprezentat ca fiara catolicismului. Apocalipsa, capitolul treisprezece, deschide istorisirea despre proorocul mincinos, care este a treia dintre cele trei puteri ce conduc lumea la Armagedon. Istorisirea începe pe țărmul mării, în 1798.

Statele Unite își începe istoria sub simbolul mielului, dar își încheie istoria vorbind ca un balaur. Istoria celor șaptezeci de ani simbolici ai domniei fiarei din pământ este redată într-un singur verset, în capitolul treisprezece din Apocalipsă, căci versetul identifică atât începutul, cât și sfârșitul fiarei din pământ în aceeași propoziție.

Și am văzut o altă fiară ridicându-se din pământ; și avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. Apocalipsa 13:11.

Când Statele Unite vor vorbi ca un balaur, vor adopta legea duminicală. Înainte de a duce la îndeplinire impunerea închinării duminicale, bisericile apostate ale protestantismului se vor uni și vor prelua controlul politic asupra guvernului apostat, în timp ce vor forma chipul fiarei. Atunci când inspirația identifică (și o face în mod repetat) că ceremonia de dedicare a chipului de aur a lui Nebucadnețar reprezintă legea duminicală, aceasta marchează sfârșitul celor șaptezeci de ani simbolici ai fiarei din pământ. Capitolele unu până la trei din Daniel reprezintă soliile celor trei îngeri din Apocalipsa, capitolul paisprezece. Solia celui de-al treilea înger devine un adevăr viu odată cu legea duminicală.

Profetic, capitolele unu până la trei din cartea lui Daniel reprezintă cei șaptezeci de ani simbolici ai fiarei pământului din Apocalipsa treisprezece. Proba alimentară prezentată în capitolul întâi și simbolismul lui Ioiachim indică faptul că capitolul întâi începe profetic la împuternicirea primul înger, fie la 11 august 1840, fie la 11 septembrie 2001, în istoria celui de-al treilea înger.

Babilonul este națiunea care a stăpânit timp de șaptezeci de ani, iar acei ani reprezintă istoria Statelor Unite. Cei șaptezeci de ani ai Babilonului nu s-au încheiat decât mult după dedicarea chipului de aur de către Nebucadnețar, însă, profetic, cei șaptezeci de ani simbolici pe care Isaia îi folosește în capitolul douăzeci și trei se încheie în capitolul trei din Daniel. Când orchestra lui Nebucadnețar cântă muzica pentru ceremonia de dedicare, semnul fiarei este impus, iar atunci desfrânata Tirului și a Babilonului începe să-și cânte cântările regilor pământului, în timp ce Israelul apostat se închină și dansează.

Împăratul Nebucadnețar a făcut un chip de aur, a cărui înălțime era de șaiszeci de coți, iar lățimea lui de șase coți; l-a ridicat în câmpia Dura, în provincia Babilonului. Apoi împăratul Nebucadnețar a trimis să-i adune pe prinți, pe guvernatori și pe căpetenii, pe judecători, pe vistiernici, pe sftnici, pe ispravnici și pe toți stăpânitorii provinciilor, ca să vină la consacrarea chipului pe care îl ridicase împăratul Nebucadnețar. Atunci prinții, guvernatorii și căpeteniile, judecătorii, vistiernicii, sftnicii, ispravnicii și toți stăpânitorii provinciilor s-au adunat la consacrarea chipului pe care îl ridicase împăratul Nebucadnețar; și au stat înaintea chipului pe care îl ridicase Nebucadnețar. Atunci un crainic a strigat cu glas tare: Vouă vi se poruncește, popoare, neamuri și limbi, ca, de îndată ce veți auzi sunetul cornului, flautului, harpei, sambucii, psaltirei, țambalului și a tot felul de muzică, să cădeți și să vă închinați chipului de aur pe care l-a ridicat împăratul Nebucadnețar; iar oricine nu va cădea și nu se va închina va fi,

în chiar ceasul acela, aruncat în mijlocul unui cuptor de foc aprins. De aceea, în clipa aceea, când tot poporul a auzit sunetul cornului, flautului, harpei, sambucii, psaltirei și a tot felul de muzică, tot poporul, neamurile și limbile au căzut și s-au închinat chipului de aur pe care îl ridicase împăratul Nebucadnețar. Daniel 3:1-7.

În acel "timp", sau în aceeași "oră", care este legea duminicală în Statele Unite, oricine refuză să se închine chipului de aur va "fi aruncat în mijlocul unui cuptor de foc aprins". Singura carte din Vechiul Testament care conține cuvântul tradus prin "oră" este cartea lui Daniel. Cuvântul "oră", în capitolul trei, reprezintă sosirea semnului fiarei. Cuvântul "oră" reprezintă, de asemenea, solia primului înger în capitolul patru, căci acolo simbolizează avertizarea adresată lui Nebucadnețar cu privire la venirea "orei" judecării lui Dumnezeu.

Atunci Daniel, al cărui nume era Belteșatar, a rămas încremenit un ceas, iar cugetările lui îl tulburau. Împăratul a vorbit și a zis: Belteșatar, să nu te tulbure visul, nici tâlcuirea lui. Belteșatar a răspuns și a zis: Domnul meu, visul să fie pentru cei ce te urăsc, iar tâlcuirea lui pentru vrăjmașii tăi. Daniel 4:19.

Daniel i-a prezentat lui Nebucadnețar avertizarea privitoare la ceasul judecării lui Dumnezeu care urma să vină asupra lui, avertizare pe care Nebucadnețar a respins-o mai târziu. „Ceasul” din capitolul patru, când este folosit din nou în același capitol, reprezintă atunci „ceasul” în care a sosit judecata. În istoria milerită, primul „ceas” din capitolul patru ar reprezenta sosirea îngerului întâi în 1798. Acest mesaj s-a împlinit când a început judecata de cercetare la 22 octombrie 1844. „Ceasul” din capitolul patru este mai întâi un simbol al unui mesaj despre judecata care urmează să vină, iar apoi este folosit ca simbol al faptului că judecata a sosit. Prima utilizare a cuvântului „ceas” reprezintă 1798 și sosirea îngerului întâi, iar a doua utilizare reprezintă 22 octombrie 1844 și sosirea îngerului al treilea.

În același ceas s-a împlinit lucrul acesta asupra lui Nebucadnețar: și a fost izgonit dintre oameni, și a mâncat iarbă ca boii, și trupul i-a fost udat de roua cerului, până când părul i-a crescut ca penele vulturului, și unghiile ca ghearele păsărilor. Daniel 4:33.

"Ceasul" din capitolul al patrulea este, așadar, un simbol atât pentru 1798, cât și pentru 1844, care sunt punctele de încheiere ale celor două blesteme "de șapte ori", împotriva regatelor de nord (începând în 723 î.Hr.) și de sud (începând în 677 î.Hr.) ale lui Israel. Acele două blesteme, reprezentând două mii cinci sute douăzeci de ani de împrăștiere și robie, reprezintă înfăptuirea întâiei și celei din urmă mâinii a lui Dumnezeu împotriva poporului Său apostat. Amândouă au început cu judecata lui Dumnezeu, iar încheierile lor respective reprezintă solia de avertizare privind apropierea judecării de cercetare a lui Dumnezeu sau sosirea judecării de cercetare. Ambele judecări, reprezentate de încheierea celor două judecări ale "de șapte ori", sunt desemnate prin cuvântul "ceas" în capitolul al patrulea din Daniel.

În istoria milerită, „ceasul” reprezintă începutul mișcării la timpul sfârșitului, în 1798, când a sosit primul înger, iar al doilea „ceas” din capitolul patru reprezintă sfârșitul mișcării, când al treilea înger a sosit la 22 octombrie 1844. Mișcarea milerită a primului înger se repetă în mișcarea celui de-al treilea înger, astfel încât cele două ocurențe ale termenului „ceas” din capitolul patru

marchează, de asemenea, timpul sfârșitului în 1989, precum și iminenta lege duminicală. Mișcarea milerită a primului înger a anunțat deschiderea judecății de cercetare, iar mișcarea celui de-al treilea înger anunță deschiderea judecății executive a lui Dumnezeu, care este progresivă, începând cu legea duminicală și continuând, intensificându-se, până la A Doua Venire a lui Hristos.

Vom continua studiul nostru asupra capitolului al treilea din Daniel și vom încheia examinarea cuvântului „ceas” în articolul următor.

Iată, vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor; fiți, dar, înțelepți ca șerpii și nevinovați ca porumbeii. Păziți-vă de oameni; căci vă vor da pe mâna soboarelor și vă vor biciui în sinagogile lor; și veți fi duși înaintea dregătorilor și a împăraților din pricina Mea, spre mărturie împotriva lor și a Neamurilor. Iar când vă vor da pe mâna lor, nu vă îngrijorați cum sau ce veți vorbi; căci vi se va da chiar în ceasul acela ce să vorbiți. Căci nu voi sunteți cei ce vorbiți, ci Duhul Tatălui vostru care vorbește în voi. Și fratele va da la moarte pe frate, și tatăl pe copil; și copiii se vor ridica împotriva părinților și-i vor face să fie omorâți. Și veți fi urâți de toți din pricina Numelui Meu; dar cel ce va răbda până la sfârșit va fi mântuit. Iar când vă vor prigoni într-o cetate, fugiți în alta; căci, adevărat vă spun, nu veți isprăvi să străbateți cetățile lui Israel până va veni Fiul Omului. Ucenicul nu este mai presus decât învățătorul său, nici sluga mai presus decât stăpânul său. Este de ajuns ucenicului să fie ca învățătorul său, iar sluga ca stăpânul său. Dacă pe stăpânul casei l-au numit Beelzebub, cu cât mai mult pe cei din casa lui? Așadar, nu vă temeți de ei; căci nu este nimic acoperit care să nu fie descoperit, și nimic ascuns care să nu fie cunoscut. Ceea ce vă spun la întuneric, spuneți la lumină; și ceea ce auziți la ureche, propovăduiți de pe acoperișuri. Și nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să nimicească și sufletul, și trupul în gheenă. Matei 10:16-28.